

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **V.B.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10.5.2010, č.j. CPR-6004-1/ČJ-2010-9CPR-C261,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 24.5.2010 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10.5.2010, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 9.3.2010, č.j. CPPL-46389-15/ČJ-2009-034064-PP2 o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky tak, že se toto povolení ruší podle ust. § 37 odst. 2 písm.b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm.k) zákona č. 326/1999Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť byla zjištěna jiná překážka pobytu cizince na území.

Žalobce v podané žalobě napadenému rozhodnutí vytýká, že žalovaný:

- a) nezjistil v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, soustředil se toliko na zprávy orgánu I. stupně, z nichž dovodil, že pokud žalobce nebyl nějakou dobu hlášen jako plátcе pojistného na sociálním zabezpečení, nepodnikal a neplnil účel pobytu, i když mu žalobce předložil daňové přiznání za rok

- 2009, faktury a smlouvy o dílo z tohoto období, jakož i výpis z obchodního rejstříku, kde je žalobce zapsán, ze kterých plyne, že žalobce v uvedeném období podnikal,
- b) nesprávně vyložil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), když nereagoval na námitku žalobce, že soustavnost neznamená nepřetržitost, díky čemuž je v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné,
 - c) nesprávně definoval tzv. jinou překážku podle § 56 odst. 1 písm. k/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o pobytu cizinců“), když tuto spatřuje v účelovém přihlašování a odhlašování žalobce u OSSZ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení jen aby získal potvrzení podle ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv toto mělo důvod jednak v sezónních pracích a mimo sezónu si vybíral dovolenou a zcela logicky se v této době odhlásil jako plátce pojištění, když povinnost nemá po celou dobu podnikání, ale pouze v době, kdy má prokazatelné příjmy z podnikání. Je věcí žalobce, zda bude účasten v důchodovém systému, či nikoliv,
 - d) nemohl vyložit skutkový stav účelového přihlašování a odhlašování k platbám pojistného na sociálním zabezpečení jako jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. k/ zákona o pobytu cizinců a pokud se žalobce tohoto jednání dopustil v minulosti, ale nemá nedoplatky na pojistném u OSSZ Plzeň – město, neexistuje tu žádná překážka v platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nad rámec žalobce uvádí, že ČSSZ nebyla v žádném zkrácena na pojistném, při nedoplatku byl následně povinen uhradit penále z dlužného pojistného, což již uhradil,
 - e) svým postupem narušil důvěru žalobce v právní řád, neboť zákon pobytu cizinců platí již více než 10 let a za celou tu dobu § 56 odst. 1 písm. k/ takto nikdy nevykládal a žalobce utvrzoval, že jeho jednání s přihlašováním a odhlašováním je zcela v souladu se zákonem. Tuto radikální změnu výkladu má za šikanózní s úmyslem zbavit český pracovní trh zahraniční konkurence. Žádá o uložení žalovanému podat statistický přehled o počtech povolení k dlouhodobému pobytu podle jednotlivých zemí, žalobce má podezření, že takto je postupováno jen vůči státním příslušníkům Ukrajiny, resp. bývalého Sovětského svazu mimo EU.
 - f) nepřihlédl k tomu, že žalobce v ČR pobývá již od roku 2001, za tu dobu se integroval a vzhledem k tomu, že stát, resp. OSSZ nikterak nezkrátil na platbách pojistného na sociální zabezpečení, se mu rozhodnutí jeví jako nepřiměřeně tvrdé a žádá soud o posouzení dopadu tvrdosti na jeho osobu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručenému Městskému soudu v Praze dne 6.9.2010, uvádí, že spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, aby byl zjištěn stav věci v souladu s ustanovením § 2 správního řádu. Také postupoval v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. k/ zákona o pobytu cizinců, kdy je policie oprávněna prověřovat, zda se cizinec nedopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu, v tomto případě, že fakticky nepodniká. Do protokolu žalobce uvedl dne 13.11.2009, že ještě nesehnal žádnou zakázku a že má zatím jen malé fušky, ale sociální pojištění si platí.

Správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z dostatečně zjištěných důkazů, které obsahuje správní spis a jeho základě byla platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 47 odst. 1 v návaznosti § 37 odst. 2 písm. b/ zákona o pobytu cizinců zrušena, neboť tento přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza (na základě sdělení OSSZ Plzeň).

Správní orgán shledal tzv. jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. k/ zákona o pobytu cizinců, a to zejména na základě účelového přihlašování a odhlašování u OSSZ, jen aby získal potřebné potvrzení. Žalobce skončil výkon samostatné výdělečné činnosti ke dni 31.8.2009, kdy jako důvod uvedl pozastavení. Odvolací orgán v tomto pozastavení spatřuje onu závažnou překážku odůvodňující zrušení pobytu. Dodatečné přihlášení a zaplacení plateb OSSZ je účelové jednání ze strany cizince. Uzavírá, že orgán I. stupně rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 25.3.2009 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K tomu předložil mimo jiné doklad o zajištění ubytování, výpis z evidence rejstříku trestů bez záznamu, výpis z živnostenského rejstříku, potvrzení, že jako fyzická osoba nemá ke dni 8.4.2009 splatný nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení, že nemá ke dni 7.4.2009 daňové nedoplatky vůči územním finančním orgánům ČR. Policie ČR, oblastní ředitelství Plzeň dne 22.6.2009 vydalo povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 22.6.2009 do 21.6.2011.

Okresní správa sociálního zabezpečení /dále jen OSSZ/ dne 4.9.2009 požadovala sdělení pobytu žalobce, neboť tento se dne 31.8.2009 dostavil a podal oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti ze dne 2.9.2009, ze kterého vyplývá, že žalobci výkon této činnosti skončil dne 31.8.2009.

Orgán I. stupně dožádal OSSZ dne 16.10. 2009 o poskytnutí informace z evidence OSVČ o stavu plateb pojistného, z níž má být zřejmé, zda žalobce provádí pravidelné platby pojistného.

OSSZ sdělilo dne 19.10.2009, že žalobce byl v evidenci jako OSVČ od 1.4.2009 do 30.4.2009, od 1.7.2009 do 31.8.2009 a od 1.10.2009 dosud a ICP Plzeň pak sdělila dne 19.10.2009, že žalobce od 22.6.2009 dosud nepřerušil ani nezrušil živnostenské oprávnění.

Dne 22.10.2009 bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců, dále podle § 37 odst. 2 písm. b/, s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k/ věty druhé, v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 tohoto zákona. Toto oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno a zároveň byl předvolán k ústnímu jednání, z něhož byl dne 13.11.2009 pořízen protokol. Žalobce v něm mimo jiné sdělil, že živnostenský list má od 27.3.2009, že zatím nesehnal žádnou zakázku, že si myslí, že je nahlášen na FÚ od 1.10.2009 a na OSSZ od 1.10.2009. Předtím byl také hlášen, ale dne 28.8.2009 odcestoval na Ukrajinu a zpět se vrátil 29.9.2009. Na OSSZ zmocnil paní V., která za něj zaplatila nedoplatek a odhlásila ho z důvodu odjezdu na Ukrajinu. Živnostenské oprávnění neukončil ani nepřerušil. Na to správní orgán předkládá listinu OSSZ Plzeň město, která dokazuje, že účastník 31.8.2009 pozastavil činnost OSVČ. Na dotaz, zda vykonával činnost jako OSVČ po celou dobu platnosti živnostenského listu říká, že má zatím pouze malé fušky, zakázku žádnou, ale sociální pojištění si platí. Živnostenský list má od 27.3.2009, ale povolení k trvalému pobytu za účelem podnikání mu bylo vydáno až dne 22.6.2009. Doklad o pozastavení jen podepsal, doručila jej paní V. Odcestování a návrat do republiky od 28.8.2009 do 29.9.2009 dokládá razítky ve svém cestovním dokladu. Pak je žalobci správním orgánem sděleno, že přestal splňovat podmínku pro

vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť má splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, k čemuž sděluje, že by je chtěl doplatit tak během jednoho týdne.

Dne 13.11.2009 byl žalobce orgánem I. stupně vyzván k doložení potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném včetně penále a ten o tom předložil požadované potvrzení a doklad dne 16.11.2009, k témuž dni doplatil 3.440,-Kč.

Orgán prvního stupně dne 26.11.2009 dožádal OSSZ k provedení dalších úkonů – stav plateb pojistného, zda po provedeném ústním jednání nemá žalobce splatné nedoplatky na pojistném, když bylo zjištěno, že činnost jako OSVČ vykonává již od data 27.3.2009. OSSZ sdělilo, že žalobce má dluh na penále ze záloh DP za rok 2009 ve výši 10,-Kč.

V dalším protokolu ze dne 1.3.2010 žalobce uvádí, že se seznámil se spisovým materiálem, že mu bylo OSSZ sděleno, že se může u této instituce odhlásit a opětovně přihlásit po návratu do ČR. Dosud že nepředložil žádné faktury svého podnikání, neboť žádné dosud nevystavoval. Tyto že předloží do 15.3.2010.

Orgán I. stupně vydal dne 9.3.2010 rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání č.j. CPPL-46389-15/ČJ-2009-034064-PP2, neboť mu nepředložil faktury ve lhůtě jím stanovené, dále že neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení vydáno, což dokládá na žalobcem podaném ohlášení OSVČ o skončení samostatné výdělečné činnosti ze dne 2.9.2009. Toto ohlášení sděluje, že již od počátku platnosti povolení nenaplnuje ustanovení § 2 obchodního zákoníku, kdy je povinen provádět soustavnou činnost, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku a dále že přes poučení nepředložil správnímu orgánu žádné důkazy o faktickém plnění účelu pobytu. Taktéž v ústním protokolu prohlásil, že zatím nesehnal žádnou zakázku a kdyby nějaké doklady měl, jistě by je předložil. Navíc že od 1.12.2009 (tj. po sepsání protokolu) opět není přihlášen k platbám pojistného na OSSZ a obchází tak nejen zákon o pobytu cizinců, ale i zákon o pojistném na sociálním zabezpečení a zákon o důchodovém pojištění.

Dále jsou ve spise faktury – daňové doklady za provedené pomocné stavební práce za měsíce červenec, srpen, říjen a listopad 2009, kdy odběratelem byla KONESTA spol. s r.o. a dodavatelem žalobce, celkem na částku 32.600,-Kč s razítkem předložení orgánu I. stupně 15.3.2010.

Žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně podal dne 6.4.2010 odvolání, v němž správnímu orgánu vytýkal, že podle § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně neodůvodnil napadené rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, v čem je spatřována závažná překážka pobytu cizince na území ČR, jakými důkazy je podložena a v čem je spatřována její společenská nebezpečnost, resp. rozpor s veřejným zájmem. Odůvodnění je v rozporu, když na jedné straně argumentuje § 37 odst. 1 písm. b/, avšak ve výroku uvádí § 37 odst. 2 písm. b/ v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k/ zákona o pobytu cizinců. Na výzvu pak odvolání ještě blíže odůvodnil ve smyslu, že zpráva OSSZ Plzeň – město o přerušení podnikatelské činnosti žalobce a opětovně přihlášení placení pojistného není důkazem, tím je především výpis z živnostenského rejstříku a obchodního rejstříku, tj. že byl zapsán a byl oprávněn podnikat. Navíc se zpětně přihlásil k pojistnému a všechny platby záloh uhradil. Výpověď o dosavadním nesehnání zakázky má za nepochopení otázce z důvodu omezené znalosti českého jazyka. Nesouhlasí s výkladem pojmu „soustavná činnost“ správním orgánem, předkládá osvědčení o registraci plátce daně z příjmů vystavené FÚ v Plzni dne 6.4.2009, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009 a další doklady osvědčující platbu záloh OSSZ. K doplnění odvolání předložil stejnopis daňového přiznání za rok 2009, osvědčení o registraci plátce daně, doklad o zaplacení pojistného a faktury č.1-4 shora označené.

Žalovaný vydal dne 10.5.2010 napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok rozhodnutí orgánu I. stupně tak, že se žalobcovo povolení k dlouhodobému pobytu ruší dle ustanovením § 37 odst. 2 písm. b/ v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k/ s odkazem na ustanovení

§ 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Dobu vycestování stanovil na 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Spisovým materiálem má za doložené, že orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 2 správního řádu, vycházel z dostatečně zjištěných důkazů. Rozhodnutí poukazuje na postup správního orgánu I. stupně s tím, že žalobce nebyl schopen v tomto řízení prokázat plnění účelu pobytu, ke kterému mu byl pobyt povolen, odkazuje rovněž na vyjádření samotného žalobce do protokolu a závěry rozhodnutí I. stupně. Pokud žalobce neužívá svého oprávnění podnikat, neplní pak účel pobytu pro který mu byl povolen a je povinností policie tento zrušit. Odvolací orgán se neztotožňuje s názorem žalobce, že cizinec prokazuje účel pobytu jen platným výpisem z živnostenského rejstříku. K námitce neporozumění jazyku dodává, že žalobce měl právo na zvolení tlumočníka, vlastnoručně však podepsal, že jazyku rozumí a tlumočníka nežadá. K podnikání jako „soustavné činnosti“ uvádí, že základním znakem podnikání je mj. jeho soustavnost. Správní orgán dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. k/ zákona o pobytu cizinců shledal tzv. jinou závažnou překážku v účelovém přihlašování a odhlašování u OSSZ, a to za účelem, aby získal potřebné potvrzení. Žalovaný tuto překážku spatřuje i v pozastavení samostatné výdělečné činnosti. Dodatečné přihlášení a zaplacení se mu jeví jako účelové. Z dikce zákona vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po celou povolenou dobu, v opačném případě ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm.b) zákona o pobytu cizinců přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a proto bylo povolení zrušeno.

Ze správního spisu dále vyplývá, že orgán I. stupně vydal dne 21.6.2010 rozhodnutí č.j. CPPL-13211-/ČJ-2010-034064-KP, jímž uložil žalobci správní vyhoštění na dva roky. Doba k vycestování nebyla stanovena z důvodu zajištění cizince. Dne 21.6.2010 byl žalobce zajištěn dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dne 14.7.2010 vyhoštěn z území ČR.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily mlčky souhlas (§ 51 s. ř. s.) a věc posoudil takto:

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b/ zákona o pobytu cizinců Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Dle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Při posouzení stěžejní námitky žalobce stran výkladu pojmu „jiná závažná překážka“ podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců a definice pojmu „podnikání“ Městský soud v Praze odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 č.j. 9 As 80/2011-69, kde Nejvyšší správní soud / ve vztahu k řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kde jsou předmětem posouzení obdobné otázky/ uvedl:

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců

obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců]. Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu písm. k) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovedl, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematiky aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců zdejší soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly. Uvedené námitky stěžovatele tudíž zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.

(...)

Poslední kasační námitkou poukazuje stěžovatel na vyjádření městského soudu, ze kterého dovozuje, že během období, kdy byl odhlášen od plateb sociálního zabezpečení a usiloval o získání zakázek, fakticky podnikal. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací stěžovatele neztotožnil, neboť tvrzení stěžovatele je vytrženo z celkového konceptu rozsudku, který ve své argumentaci primárně vychází ze skutkových závěrů projednávané věci, tedy že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné stěžovatelem na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost. Tuto skutečnost stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval. Pokud stěžovatel z konstatování

městského soudu týkajícího se naplnění pojmu podnikání pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl pobyt povolen na období od 20. 6. 2008 do 19. 6. 2010. Z toho stěžovatel na základě svého prohlášení na okresní správě sociálního zabezpečení samostatnou výdělečnou činnost od 28. 6. 2008 do 11. 5. 2010 přerušil či ukončil, tedy téměř na celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky. Tuto úvahu doplňuje rovněž závěr učiněný městským soudem, který v souvislosti s konstatováním o naplnění účelu podnikání úsilím o získávání zakázek ve vztahu k projednávané věci uvedl, že období, v němž měl stěžovatel zakázky získávat, předcházelo odhlášení učiněné výslovně stěžovatelem, v němž uvedl, že ukončil či přerušil podnikání. Stěžovatel tak dle svého vyjádření vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

V této souvislosti stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, který konkrétní předpis stěžovatel obchází, z čehož dále dovozuje pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu. Z obsahu předloženého správního spisu lze k této námitce konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevyvstala pochybnost o tom, že stěžovatel po dobu, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a pobýval na území České republiky, nepracoval. Námitku, že v období, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení, usiloval o získání zakázek a tím vykonával podnikatelskou činnost, vznesl stěžovatel poprvé až v žalobě před městským soudem. Městský soud tak v reakci na tuto novou námitku konstatoval, že pokud stěžovatel skutečně dle svého tvrzení podnikal, a tudíž nebylo důvodu odhlášovat se z OSSZ, musel odhlášením se z OSSZ vědomě porušit předpisy a nebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Na základě tohoto konstatování městského soudu nelze dovodit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a lze uzavřít, že postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3

správního řádu. V návaznosti na argumentaci městského soudu však nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

K uvedenému městský soud doplňuje pro úplnost, že ústavní stížnost proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením sp.zn. I.ÚS 1387/12 ze dne 31.5.2012.

Lze tedy konstatovat, že správní orgány byly při hodnocení skutečností rozhodných pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce vedeny správnými obecnými východisky a zaměřily se na zjišťování okolností, které měly pro posouzení věci skutečný význam.

K námitce žalobce, že správní orgány ve smyslu ust. § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a skutkovou situaci nesprávně vyhodnotily, soud v návaznosti na shora citované závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, k dané věci uzavírá, že oba správní orgány vycházely při aplikaci právní normy ze stejného skutkového stavu. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo žalobci vydáno od 22.6.2009. Žalobce byl předtím v evidenci u OSSZ od 1.4. do 30.4.2009, následně po vydání povolení od 1.7.2009 do 31.8.2009; na základě oznámení o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti, resp. pozastavení ze dne 2.9.2009 vůči OSSZ tuto formálně ukončil, živnostenský list si však ponechal beze změn; poté se opět od 1.10.2009 přihlásil u OSSZ. Nedoplatky na pojistném uhradil až v průběhu řízení o zrušení povolení k pobytu 16.11.2009. K takto formálně právně udržovanému stavu svého „podnikání“ k výzvě správního orgánu I. stupně do protokolu pokud jde o faktický způsob jeho podnikání dne 13.11.2009 k dotazu na zakázky, smlouvy a doklady prokazující podnikatelskou činnost do protokolu 13.11.2009 uvedl, že zatím nesehnal žádnou zakázku a ani nyní žádnou nemá; na otázku, zda vykonával činnost OSVČ po celou dobu platnosti živnostenského listu odpověděl, že má „zatím malé fušky, ještě nemá žádnou zakázku, ale sociální pojištění si platí...“. Uvedl dále, že pokud nesežene žádnou práci do konce měsíce, chtěl by odcestovat na Ukrajinu, pojistné by chtěl za měsíce 10 a 11 zaplatit tak během týdne. V protokolu dne 1.března 2010 uvedl, že nepředložil dosud žádné faktury, protože žádné dosud nevystavoval, faktury předloží do 15.3.2010. Z následně skutečně předložených faktur dne 15.3.2010 plyne, že byly vystaveny pro plnění v měsících červenec, srpen, říjen a listopad 2009 s předmětem plnění „provedené pomocné stavební práce při rekonstrukci domu ve Vrbově ulici v Klatovech“, cena plnění cca 8tis. Kč/měs. Těmto fakturám odpovídající bylo k odvolání připojeno podané daňové přiznání. Soud vzhledem k uvedenému neshledal závěr žalovaného, že žalobce správnímu orgánu I. stupně nedoložil, že plní účel pobytu pro který mu byl pobyt povolen, resp. přestal splňovat podmínku pro udělení víza k pobytu, nezákonným ani věcně nesprávným. Účelovost jednání žalobce vyplývá nejen z jeho faktického postupu při odhlašování a přihlašování či oznámení o pozastavení činnosti vůči OSSZ, dodatečného doplácení povinných plateb, ale i ze samotného rozporného postupu, kdy na jedné straně tvrdí, že nemá žádné zakázky, ale jen „fušky“, k 1.3.2010 tvrdí, že žádné faktury dosud nevystavoval, obratem, až následně po vydání rozhodnutí I. stupně předkládá faktury vystavené v roce 2009 s předmětem plnění a cenou shora uvedenou.

Soud neshledal žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. V odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem

návaznost zákonných ustanovení, o které opírají své rozhodnutí, i skutková zjištění, na základě kterých zákonná ustanovení na případ žalobce aplikovaly. Podle ust. 37 odst. 2 písm. b) policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Důvody neudělení víza řeší ust. § 56, kde v odst. 1 písm. k) stanovuje povinnost policie vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělit, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Tato překážka byla zjištěna v průběhu řízení na základě údajů OSSZ a tvrzení samotného žalobce o způsobu jeho „podnikání“ po dobu, po kterou měl povolen pobyt za účelem podnikání. Jestliže žalobce při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení uvedl, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu, a je tedy správný závěr správních orgánů, že tato skutečnost je dostatečným důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože žalobce prohlásil, že nepodniká a tím neplní účel pobytu. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, že důvodem rozhodnutí správních orgánů je pouze skutečnost, že žalobce nebyl po určitou dobu přihlášen okresní správě sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná. V rámci odhlášení se u okresní správy sociálního zabezpečení sám žalobce uvedl, že přerušil činnost a že nepodniká, z čehož si musel být vědom, že nesplňuje povolený účel pobytu. Ze skutečností zjištěných správními orgány nepochybně vyplývá, že přihlašování a odhlašování u okresní správy sociálního zabezpečení žalobce obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže žalobce nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu a tedy se na území nezdržuje legálně.

Argumentace uvedená v žalobě, že žalobce veškeré platby následně provedl, dokonce podal i daňové přiznání a tedy podnikal nemůže tak vzhledem ke shora uvedeným skutkovým zjištěním obstát. Úsilí o získávání zakázek nepochybně spadá do podnikatelské činnosti, a proto měl žalobce být v době onoho získávání přihlášen u okresní správy sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná.

Soud vzhledem k shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu, potažmo Ústavního soudu neshledal důvodnou argumentaci žalobce o účelovém užití aplikace ust. § 56 odst. 1 písm.k) zákona o pobytu cizinců vůči cizincům ze států mimo EU správním orgánem, tím méně pak vzhledem ke způsobu jednání žalobce v době pobytu na území ČR lze přisvědčit jeho námitce, že zvolený postup správních orgánů vede ke ztrátě důvěry.

Soud neshledal důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí ani tvrzení žalobce, že rozhodnutí představuje tvrdý dopad do jeho soukromé sféry, resp. je nepřiměřeně tvrdé. Dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval jak prvostupňový správní orgán, tak i žalovaný, byť velmi stručně a jelikož žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo lze uvažovat o negativním dopadu rozhodnutí, správní orgány rozhodly v souladu se zákonem. Žalobce žádné příbuzné ani rodinné příslušníky na území ČR nemá, naopak rodinu má na Ukrajině, dovolává se toho, že se již od roku 2001 integroval a i přes hospodářskou krizi „si dokázal zajistit dostatek zakázek, aby uživil sebe a svou rodinu“.... a „stát nijak nezkrátil na platbách“. Tvrzení v žalobě o dostatečném počtu zakázek je však v rozporu se shora uvedeným žalobce samého do protokolů 13.11.2009 a 1.3.2010; jeho představa způsobu „podnikatelské“ činnosti rovněž nenasvědčuje integraci do společnosti ve smyslu znalosti a respektu k dodržování právních předpisů.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu